

ik heb op mijn eigen beenen leeren staan, ik kan mijn eigen brood verdienen. Dat alles heb ik u en u alleen te danken, grootvader, gun mij dan, dat ik heden avond de vruchten pluk, waarnaar ik reeds zoo lang reikhalzend heb uitgezien. Geloof me . . . .”

„Maar, eigenwijs kind, wie zegt-je, dat je overwinnen zal? Je kan vallen en . . . .”

„Pardon, grootvader, nu vang ik je in je eigen net. Je hebt altijd gezegd, dat er iets groots in mij steekt, zoo iets van Sara Bernhardt, en dat je naar dezen avond even reikhalzend uitzag als naar het oogenblik, dat uwe jonge schoone vrouw voor het eerst moeder moest worden.”

„Kind!”

„En nu zoekt u dit alles mij uit het hoofd te praten. Dat gaat toch niet aan. Ik weet wel, u meent een goede daad te verrichten, u doet het voor mijne gezondheid, u denkt, dat ik ziek ben, maar dat is een wanbegrip. Ik zou wel kunnen dansen, zingen, hoor . . . .” en vóór de oude man het beletten kon gaf zij een galm, die door het geheele huis weerklonk.

De oude vloog op. Zag hij goed! Werden die blauwwitte lippen niet rood geverfd, week de kleur in Judith's gelaat niet terug?

„God! Judith!” kreet de oude man.

De jonge zangeres had het ook gemerkt; op de deken, vlak naast een roode bloem, lag een klein rood plekje, dat de oude oogen van Jozef niet meer zien konden. Snel legde zij de hand er op en liet het hoofd in het kussen terugzinken.

De oude man had snel een zakdoek gegrepen en daarmee de lippen van het jonge meisje afgeveegd. Toen wierp hij den doek tegen den grond en wrong radeloos de handen.

„Zie-je 't nu, kind, dat de oude man gelijk heeft. Maar, God, laat ik geen verwijten doen. Heb-je pijn, Judith?”

„Neen, grootvader, ik ben een weinig moe van al dat spreken. Laat me nog een kwartier rusten en roep me dan. Dan ben ik uitgerust.”

„En dan?” en de grijsaard beefde.

„En dan? Ik zou zoo graag gaan, grootvader.”

„En dat bl . . . .”

De man durfde het woord niet uitspreken.

„Dat beetje bloed beteekent niets, grootvader, dat heb ik wel meer. Dat kan geen kwaad.

„God, heb medelijden met een oud man!”

„Stil grootvader, ik ga even slapen.”

Dokter Hartman was nog maar kort geleden getrouwd. Dat huwelijk was gesloten uit zuivere, oprechte liefde, waarlijk wel een zeldzaam geval in onzen tijd. En dat liefde wel de eenige drijfveer was geweest, is hieruit op te maken dat Emilie van Halen niets meebracht, dan wat elk meisje uit den gewonen burgerstand mee ten huwelijk brengt. En zelfs dit had den ouders van Emilie nog vrij wat moeite gekost.

Emilie's vader was boekhouder op een graankantoor. Hij genoot daar een